

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 יולי 2023

ע"מ 9232-09-22 אבו עגווה נ' מע"מ ת"א 2,1

לפני כב' השופטת ירדנה סרוסי

מערער

ג'אלב אבו עגווה
ע"י ב"כ עו"ד דריה גולדין

נגד

משיב

מנהל מס ערך מוסף – תל-אביב 1
ע"י ב"כ עו"ד ענבל אבלין בר-און
פמת"א (אזרחי)

החלטה

לפניי בקשה מקדמית מטעם המערער בסוגיית התיישנות. לטענת המערער, המשיב לא החליט בהשגה שהגיש בתוך התקופה שנקבעה לכך, ועל כן יש לדחות את שנקבע בהחלטה ולקבל את ההשגה. אקדים ואציין כי אין בידי לקבל את הבקשה.

1. למערער יצאה שומת מע"מ לפי חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "החוק"). המערער השיג על השומה ביום 1.7.2019. כשנה ושבעה ימים לאחר מכן, ביום 15.7.2020, דחה המשיב את ההשגה.

2. המערער הגיש ערעור על ההחלטה בהשגה. במסגרת הערעור טען המערער טענה מקדמית לפיה החלטת המשיב בטלה מכיוון שהיא ניתנה בחלוף למעלה משנה ממועד הגשת ההשגה. לדידו, הוראת סעיף 82(ד) לחוק קובעת, כי אם המשיב לא החליט בהשגה "תוך שנה מיום הגשת ההשגה, יראו את ההשגה כאילו נתקבלה". במקרה דנן המשיב החליט בהשגה בחלוף התקופה הקבועה בחוק.

3. המשיב מצדו טוען, כי הוא פעל בהתאם לתקנות שעת חירום (נגיף הקורונה החדש) (דחיית תקופות בענייני הליכי מס), התש"ף-2020 (להלן: "תקנות החירום") וחוק הארכת תקופות ודחיית מועדים בענייני הליכי מס ומענקי סיוע (נגיף הקורונה החדש – הוראת שעה – תיקוני חקיקה), התש"ף-2020 (להלן: "חוק הקורונה"), אשר קבעו, בין היתר, כי בחישוב התקופה שנקבעה בסעיף 82(ד) לחוק, לא תובא במניין הימים התקופה שמיום 22.3.2020 עד יום 31.5.2020.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 יולי 2023

ע"מ 9232-09-22 אבו עגווה נ' מע"מ ת"א 2,1

4. מנגד טוען המערער כי הסתמכות המשיב על תקנות החירום אינה מסייעת לו מכיוון שתקנות החירום לא היו תקפות במועד מתן ההחלטה בהשגה. תקנות החירום פורסמו ביום 27.3.2020 ותוקפן הוא שלושה חודשים. לפיכך, תוקף התקנות פג ביום 27.6.2020, ואילו ההחלטה בהשגה ניתנה ביום 15.7.2020. כמו כן, חוק הקורונה נחקק רק לאחר מכן, ביום 20.7.2020, והוא פורסם ביום 21.7.2020. לדידו של המערער, בתקופה שבין מועד פקיעת תקנות החירום ועד למועד פרסום חוק הקורונה, הוראות סעיף 82(ד) לחוק היו תקפות ללא ההחלטות שבתקנות החירום ובחוק הקורונה.

5. כאמור לעיל, אין בידי לקבל את הבקשה.

6. נראה כי המערער לא דק פורתא בהבנת הוראות תקנות החירום וחוק הקורונה.

7. בתקנות החירום ובחוק הקורונה הוגדרה "התקופה הקובעת" כדלהלן: "התקופה שמיום כ"ו באדר התש"ף (22 במרס 2020) עד יום ח' בסיוון התש"ף (31 במאי 2020)".

ביחס לתקופה זו נקבע בתקנה 2(א) לתקנות החירום כדלהלן: "בחישוב התקופות שנקבעו בהוראות החיקוקים כמפורט להלן [שסעיף 82(ד) לחוק בא בכללן – י"ס], לא תבוא במניין התקופה הקובעת, אם מועדי סיומן של תקופות אלה חלים בתקופה הקובעת או בחודשיים שאחריה".

ובחוק הקורונה נקבע באופן דומה כי "בחישוב התקופות שנקבעו בהוראות החיקוקים המפורטים בסעיף קטן (ב) [שסעיף 82(ד) לחוק בא בכללן – י"ס], התקופה הקובעת לא תבוא במניין, אם התקיימו שני אלה: (1) מועדי תחילתן של התקופות חלים לפני תום התקופה הקובעת; (2) מועדי סיומן של התקופות חלים בתקופה הקובעת או בחודשיים שאחריה".

8. הוראות תקנות החירום וחוק הקורונה ברורות הן – בהתקיים תנאים מסוימים, התקופה הקובעת לא תבוא במניין התקופה שבסעיף 82(ד) לחוק. בענייננו, אין מחלוקת שהתנאים בתקנות החירום ובחוק הקורונה חלים. כך, ההשגה הוגשה ביום 1.7.2019, כלומר, לפני תום התקופה הקובעת, והמועד הסופי למתן החלטה בהשגה, יום 1.7.2020, חל בחודשיים שאחרי התקופה הקובעת.

9. בהתאם, אין לחשב במסגרת פרק הזמן של שנה שניתן להחלטה בהשגה את התקופה הקובעת. דהיינו, במקום שנה, למשיב היה שנה ומעט יותר מחודשיים להחליט בהשגה (וראו דברי ההסבר לסעיף 2 להצעת חוק הארכת תקופות ודחיית מועדים בענייני הליכי מס (הוראת שעה – נגיף הקורונה החדש), התש"ף-2020, ה"ח הממשלה 156). הוראה זו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 יולי 2023

ע"מ 22-09-9232 אבו עגווה נ' מע"מ ת"א 2,1

דומה במהותה להוראות בדבר מועדי הגשה "הנופלים" בתוך פגרת בית המשפט, כאשר התקופה הנדחית לא תבוא במניין הימים באופן המביא לדחיית המועדים להגשה (תקנה 179(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018).

10. ויובהר כי בניגוד לטענת המערער, אין כל צורך שתקנות החירום יהיו בתוקף בזמן מועד סיומו של פרק הזמן להחלטה בהשגה, כלומר, ביום 1.7.2020. די בכך שתקנות החירום היו בתוקף בזמן הגדרת התקופה הקובעת והארכת פרק הזמן להגשה. דהיינו, המועד להחלטה בהשגה נדחה בעת שתקנות החירום היו בתוקף. כאשר פג תוקפן של התקנות, לא מתבטלות בדיעבד ההוראות שהן קבעו כאשר היו בתוקף. זאת להבדיל מתקנות שנועדו לאפשר פעולות שלטוניות מתחדשות ומתמשכות, דוגמת מעקב אחר אזרחים או הגבלת תנועה, שמטבע הדברים, צריכות להיות בתוקף בזמן הפעולה עצמה.

11. על זאת יש להוסיף, כי על אף מועד חיקוקו ביחס למועדים המוזכרים בו, חוק הקורונה קובע במפורש כי התקופה הקובעת לא תבוא במניין התקופה שבסעיף 82(ד). כך שלפי לשונו, הוא חל גם באופן רטרואספקטיבי.

12. מן הצד השני, לפי פרשנות המערער המחוקק ומתקין התקנות השחיתו מילותיהם לריק, שכן הן תקנות החירום והן חוק הקורונה כוללים הוראות ביחס לפרק זמן שהם לכאורה לא יכולים לחול בו – מיום 27.6.2020 עד יום 21.7.2020. לו המערער היה צודק בטענתו, מלכתחילה לא היה מקום לקבוע את אותו פרק הזמן של חודשיים לאחר התקופה הקובעת ולכל הפחות, היה מקום להחריג את התקופה שבין 27.6.2020 ל-21.7.2020.

13. על זאת יש להוסיף כי שיטת המערער עלולה לגרום נזק כבד לציבור הנישומים, שכן משמעותה היא גם דחיית בקשות, השגות וערעורים שהגישו נישומים.

14. סיכומם של דברים, הבקשה נדחית.

משהמערער הסכים כי החלטה בבקשה דנן תייתר חלק נכבד מן ערעורו ולאור האיחור בהגשת סיכומי המשיב, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשפ"ג, 10 יולי 2023, בהעדר הצדדים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

10 יולי 2023

ע"מ 9232-09-22 אבו עגוה נ' מע"מ ת"א 2,1

ירדנה סרוסי, שופטת